

Тѣй тя образува голѣми пѣнливи вълни. Намѣ се чини, че като се движатъ вълнитѣ, съ тѣхъ наедно се движи и морската вода. Но това не е тѣй. Водата не се мѣсти, а само се издига и снишава — както се навѣждатъ и исправятъ житнитѣ класове отъ вѣтъра.

Хубаво е да гледашъ морето, кога нѣма вѣтъръ, когато е тихо. Тогава то прилича на неизмѣрно огледало, което има тъмно-зеленъ цвѣтъ; при това то едвамъ мърда. Духне ли вѣтъръ, морето изведнажъ се събужда, размърдва се като живо, става неравно и рошаво. Вдигатъ се вълни. Една достига друга, сблъскватъ се двѣтѣ и отъ тѣхъ изкача пѣна като бѣлъ гребенъ. Духне ли силенъ вѣтъръ, морето става бурно, мѣта се като бѣсенъ звѣръ и съ голѣма сила се плѣска и удря о скалиститѣ брѣгове: тогава то е страшно и опасно. Колко кораби отъ буритѣ сж потънали въ неговото дѣно!

Както полетата не сж пусти, а сж заселени съ градове и села, тѣй и морето не е пусто. Въ него живѣятъ много риби, раци и други морски животни. Морската вода е горчиво-солена. Отъ нея се добива морска солъ. То е нивата на тѣзи хора, които живѣятъ край него. Тази морска нива имъ прѣнася полза безъ да обработватъ, затова край морето има градове и села.

Морето е цѣла благодать за хората. Безкрайнитѣ морски води, нагрѣни отъ слѣнцето, се изпаряватъ. Отъ паритѣ ставатъ облаци, отъ които вали дѣждъ. Ако нѣмаше дѣждове, не щѣше да има животъ на земята.